



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 561/24
2.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Радојичић из Ваљева, Бирчанинова бр. 43, против туженог ЈКП “Видрак” Ваљево, Војводе Мишића 50, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П 275/23 од 30.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 2.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П 275/23 од 30.11.2023. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете, исплати укупан износ од 595.997,25 динара, са законском затезном каматом на износ од 560.602,25 динара почев од 30.11.2023. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате и са законском затезном каматом на износ од 35.395,00 динара почев од 27.12.2022. године, до коначне исплате. Ставом другим изреке пресуде, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 181.520,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући исту у целисти, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у границама овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама), па је оценио да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које првостепени суд пази по

службеној дужности, а због којих би одлука морала бити укинута.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 25.12.2022. године, око 7,00 часова ујутру, на регистрованом газдинству тужиоца, на пашњаку ограђеном бодљикавом и фармер жицом висине два метра, три пса луталице су напала тужиочево стадо од 65 оваца. Том приликом страдало је 11 уматичених и сјагњених оваца, са укупно 16 плодова. Тужилац је власник регистрованог комерцијалног пољопривредног газдинства и за свако грло понаособ поседује извод из матичне евиденције, а ради њиховог узгоја је добио субвениције од државе. Из исказа тужиоца је утврђено да је критичном приликом видео овце како јуре са једног краја пашњака на други и псе који су их напали. Викао је, узео мотку и кренуо ка пашњаку, где је видео три шарена пса, средње величине. Најближе комшије у селу живе око километар удаљености од његовог домаћинства и немају псе, а у читавом засеоку постоји 5 власничких паса, који су везани. По његовој процени раније није виђао псе који су напали овце. С обзиром на то да је реч о пашњаку који је ограђен бодљикавом и фармер жицом, ови пси нису прескочили исту, већ су прокопали пролаз испод жице и тако ушли међу овце. Тужилац је одмах након догађаја реаговао и позвао ветеринарску службу “Лаловић” да изађе на лице места, која је сачинила записник о штети и обавила обдукцију оваца, а након чега су угинуле овце закопане истог дана, у вечерњим часовима.

Из налаза и мишљења вештака ветеринарске струке Божидара Милића од 23.10.2023. године, утврђено је да директна штета због угинућа 11 оваца износи 322.242,25 динара. Нето вредност изгубљеног приплода јагњади износи 129.360,00 динара. Наведене цене формиране су на основу података из система тржишних информација пољопривреде Србије, као и на основу података са ваљевске сточне пијаце. Изгубљену добит на име субвениција које би тужилац добио од државе за предметних 11 оваца представља износ од 77.000,00 динара (7.000,00 динара по овци), а за јагњад 32.000,00 динара (2.000,00 динара по јагњету). Укупна штета, рачунајући директну штету и изгубљену добит, износи 595.997,25 динара, од чега 35.395,00 динара представљају трошкови на име ангажовања ветеринарске станице “Лаловић”, која је дала стручно мишљење, саставила записник о штети и обдукцији оваца.

Суд је у целости прихватио исказ тужиоца као јасан и логичан и у међусобној сагласности са изведеним писаним доказом - записником о штети бр. 183, сачињеним дана 26.12.2023, године од Ветеринарске станице “Лаловић” д.о.о Суводање и утврдио да је до штете дошло нападом паса луталица на овце, које су угинуле услед повреда задобијених уједима. Суд је даље оценио да је тужени одговоран за настанак штете коју је тужилац претрпео, јер је штета у узрочно – последиčnoј вези са невршењем делатности од стране туженог, као предузећа којем је поверена делатност обваљања зоохигијене у Ваљеву. Примењујући одредбе чл. 2-5 Закона о комуналним делатностима и Правилника о условима и начину остваривања права на подстицај у сточарству за тов јунади, тов свиња и тов јагњади и тов јаради (“Сл. Гласник РС”, бр. 104/2018 и 3/2019), Закона о подстицању у пољопривреди и руралном развоју (“Сл. Гласник РС”, бр. 10/2013, 142/2014, 103/2015 и 101/2016), те чл. 189 став 1 ЗОО, суд је закључио је да је тужбени захтев тужиоца основан и обавезао је туженог да тужиоцу на име штете исплати укупан износ од 595.997,25 динара, са законском затезном каматом на износ од 560.602,25 динара почев од 30.11.2023. године, као дана утврђења висине

штете (пресуђења) и са законском затезном каматом на износ од 35.395,00 динара почев од 27.12.2022. године, када је тужилац имао трошак на име ветеринарских услуга.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано на основу изведених доказа које је оценио правилном применом одредбе члана 8. ЗПП. Другостепени суд прихвата потпуне и правилне разлоге које је првостепени суд дао за свој чињенично-правни закључак. Жалбено оспоравање утврђеног чињеничног стања не води другачијој оцени доказа и чињенично-правном закључку, нити другачијој одлуци о тужбеном захтеву, а у жалби нису истицане нове чињенице, нити предлагани или нуђени нови докази у смислу одредбе члана 372. став 1. ЗПП.

Наиме, одредбом члана 155 ЗОО, прописано је да је штета умањење нечије имовине, као вид обичне штете и спречавања њеног увећања (измакла корист). Одредбом члана 184 истог закона, прописано је да предузећа и друга правна лица која врше комуналну и случну делатност од општег интереса одговарају за штету ако без оправданог разлога обуставе или нередовно врше своју услугу.

Одредбом члана 2 Закона о комуналним делатностима прописано је да су комуналне делатности у смислу овог закона делатности пружања комуналних услуга од значаја за остварење животних потреба физичких и правних лица код којих је јединица локалне самоуправе дужна да створи услове за обезбеђење одговарајућег квалитета, обима и доступности континуитета, као и надзор над њиховим вршењем, те да су комуналне делатности делатности од општег интереса, с тим да је у тачки 14 став 3 истог члана као вид комуналне делатности наведена делатност ЗОО хигијене. Члан 3 истог закона наводи да делатност ЗОО хигијене обухвата послове хватања, превоза, збрињавања, смештаја напуштених и изгубљених животиња у прихватилиште, као и контролу и смањење популације изгубљених и напуштених паса и мачака.

Одредбом 46. Закона о ветеринарству (Сл. Гласник РС бр. 91/2005, 30/2010, 93/2012 и 17/2019) прописано је да је локална самоуправа дужна да на својој територији организује зоохигијенску службу, која би се, између осталог, бавила и хватањем и збрињавањем напуштених животиња, под којима другостепени суд сматра животиње без надзора власника.

Полазећи од цитираних законских одредби и утврђеног чињеничног стања правилан је закључак првостепеног суда да је тужени у обавези да тужиоцу накнади насталу материјалну штету, чији је износ одмерен правилном применом одредби чл. 155 и 184 ЗОО, а с обзиром на то да је до штете дошло због пропуста у обављању делатности која је поверена туженом. Наиме, одредбом члана 9. Закона о комуналним делатностима регулисана је могућност временски ороченог уговорног уређивања односа у вези са обављањем комуналне делатности или појединих послова из оквира комуналне делатности између једне или више јединица локалне самоуправе и вршиоца комуналне делатности, које за циљ има пружање комуналних услуга на територији једне или више јединица локалне самоуправе или на делу територије јединице локалне самоуправе. Закључењем оваквог уговора конституишу се уговорна права и обавезе за уговараче, па како је туженом поверено вршење послова хватања, збрињавања и прихватања животиња, то тужилац, као оштећени, има право избора од кога ће тражити

накнаду штете.

Следом изнетог, а супротно наводима жалбе, правилно је првостепени суд оценио приговор недостатка пасивне легитимације туженог, када је закључио да у датој ситуацији постоји одговорност туженог за штету причињену тужиоцу, па се жалбени наводи у којима тужени понавља исти приговор, показују као неосновани. Наиме, Град Ваљево је комуналну делатност кафилерије, у коју спада хватање, збрињавање и прихватање животиња, поверила туженом јавном предузећу ЈКП “Видрак” чији је општина и оснивач, а које предузеће је било дужно да делатност обавља на целој територији Града Ваљева. Тужени, међутим, наведену делатност није обављао савесно и адекватно, већ је пропустио да са улица и из ширег подручја града уклони псе луталице, због чега је за тужиоца наступила предметна штета.

Неосновано се наводима жалбе туженог оспорава чињеница да су тужиочеве овце изуједали пси луталице, с обзиром на то да је околности настанка штете првостепени суд утврдио из исказа тужиоца и из записника о штети, сачињеног од стране Ветеринарске станице “Лаловић” д.о.о., које доказе је правилно ценио у смислу одредбе члана 8 ЗПП засебно, али и у вези са осталим изведеним доказима. Са друге стране, тужени током поступка није правно релевантним средствима оспорио одлучне тврдње тужиоца да је штету претрпео од паса луталица, односно није пружио или предложио иједан доказ у прилог тврдњи да су овце напали вукови или шакали, а што би могло довести до евентуално другачијег закључка о настанку штете. Стога се одговорност туженог, по правилима објективне одговорности за насталу штету, не доводи у сумњу, јер је пропуст туженог у вршењу обавезе уклањања паса луталица довео до штете коју је тужилац претрпео.

Без утицаја на правилност побијане одлуке су и жалбени наводи туженог да се дужност обављања комуналних услуга односи на јавне површине, а не на имање тужиоца, код чињенице да су узрок настанка штете пси луталице, који су на пашњак тужиоца, који је био ограђен бодљикавом и фармер жицом, ушли тако што су прокопали пролаз испод жице и тако ушли међу овце. Наиме, да је тужени претходно уклонио псе луталице са улица и јавних површина на територији града, не би дошло до њиховог упада на пашњак тужиоца, па се одговорност туженог темељи у пропуштању да изврши своју обавезу организовања и хватања напуштених животиња у складу са повереним овлашћењима.

Неосновани су и наводи жалбе туженог да тужилац није поступио по позитивним прописима који се односе на нешкодљиво уклањање лешева животиња, а што је била његова обавеза, те да је требало да обавести комуналног инспектора и поступи по његовом налогу. Ово стога што евентуална неправилност у поступку санирања штете, односно приликом закопавања преминулих животиња не може бити од утицаја на право тужиоца на накнаду коју потражује у овом поступку. На основу прегледа животиња од стране Ветеринарске станице “Лаловић”, утврђено је да је штета настала нападом паса луталица на овце тужиоца, а што је потврдио и тужилац коме је суд поверовао, те је изведеним доказима у довољној мери утврђена узрочно-последична веза између пропуста тужене и настале штете. Тужени, наиме у наводима жалбе инсинуира незаконите намере на страни тужиоца, а да притом ниједним адекватним доказом није оспорио његове чињеничне тврдње о узроку штете.

Приликом одлучивања о висини штете, првостепени суд је правилно применио материјално право, односно цитиране законске одредбе којима је предвиђено право на накнаду обичне штете и измакле користи, као и одредбу чл.189 ст.1 ЗОО, одређујући висину накнаде штете према ценама у време доношења судске одлуке. Висина штете је утврђена налазом и мишљењем вештака ветеринарске струке који је суд прихватио као јасан и логичан, а наводима жалбе туженог се не доводи у сумњу. И у погледу дела досуђеног износа штете од 35.395,00 динара, колико износе трошкови на име ангажовања ветеринарске станице, што је био непходан трошак у вези са штетним догађајем, правилно је првостепени суд признао тужиоцу право на накнаду овог износа са законском затезном каматом почев од 27.12.2022. године, када је тужилац сносио ове трошкове.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу туженог, као неосновану и потврдио првостепену пресуду као у изреци ове пресуде, на основу члана 390. ЗПП.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их, применом одредбе члана 396. ст.1. и 2. ЗПП, није посебно образлагао, јер не могу довести до другачије одлуке.

Потврђена је, у смислу одредбе члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП и одлука о трошковима поступка, пошто је донета правилном применом одредаба чл.150, 153. и 154. ЗПП. Трошкови се односе на парничне радње чије предузимање је било потребно ради вођења парнице, а одмерени су према Таксеној тарифи која је важила у време настанка таксене обавезе, а саставни је део Закона о судским таксама и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећој у време обрачуна трошкова.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић